

Amb tot poguérem anotar alguns salts ben executats de Tort, Ulió i Bonnemaim.

Quarta. Campionat de 800 metres relleus 4 per 200. — Aquesta prova sempre l'hem considerada com la més esportiva de totes i la que dona el veritable valor d'un Club. I el notable és que fora de dos o tres Clubs tots els altres no hi donen cap importància.

El Barcelona, de guanyar amb els seus dos equips el primer i segon lloc, torna a afirmar-se com el primer Club català.

Es clar que no s'empraren a fons cap dels dos equips, sinó que solament anaren a guanyar el campionat. Malgrat tot, el que quedà campió va batre el record de Catalunya, que detentava un equip mixt. Estem convençuts que el dia que vulgui el Barcelona pot batre però de molt el "record" ara establert.

Entre l'Atlètic i el Sabadell fou la veritable lluita per abastar el tercer lloc, essent a l'últim relleu que l'Artigas, per l'Atlètic, aconsegueix decantar la balança al seu favor.

Els resultats foren:

Primer. Barcelona: Cruells, Basté, Ferrés, Pinillo, 12' 8" 4-10, "record català".

Segon. Barcelona: Vives, Puig, Farré, Berdemàs, 12' 41" 4-10.

Tercer. Atlètic: Feliu, Lorca, Pros, Artigas, 13' 4" 2-5.

Quart. Sabadell: Cucto, Feliu, Mateu, García, 13' 6".

Cinquena. Campionat de 200 metres relleus estils 4 per 50. — Tots els Clubs tenien grans esperances en aquesta cursa. Era la primera vegada que es corria en Campionat i es disputava la Challenge Emili Salas.

Hi participaren vuit equips, representant tel Barcelona, Atlètic, Sabadell, Arenys, Club de Mar i Tarragona. Però, com que els primers tenien dos equips, feren córrer els segons equips sols per no poder córrer tots en una sola sèrie. Aquí fou l'equivocació. El que s'havia d'haver fet era en tot cas un sorteig, ja que això fou causa que el Barcelona perdés el segon lloc, amb el seu segon equip, per un quint de segon.

La lluita per a tots els llocs fou aferrissada, sobresortint, però, en la primera sèrie la lluita Atlètic-Arenys i Sabadell-Club de Mar.

Fou una cursa en realitat esplèndida, i que donà els resultats següents:

Primer. Barcelona: Cruells, Tusell, BeBrdemàs, Pinillo, 2' 34" 4-5 "record" català.

Segon. Atlètic: Pellicer, Sierra, Pios, Gurrea, 2' 40" 4-5.

Tercer. Barcelona: García, Bretos, Gibert, Ferrés, 2' 41".

Quart. Arenys: Trilla, Francesc, González, Miquel, 2' 44".

Cinquè. Club de Mar: 2' 50" 3-5.

Sisè. Atlètic: 2' 50" 4-5.

Setè. Sabadell: 2' 51".

Vuitè. Tarragona: 2' 59".

La puntuació total. — Mancarà, però, afegir-hi la que donin els salts de palanca, que amb tot no la poderen fer variar gaire.

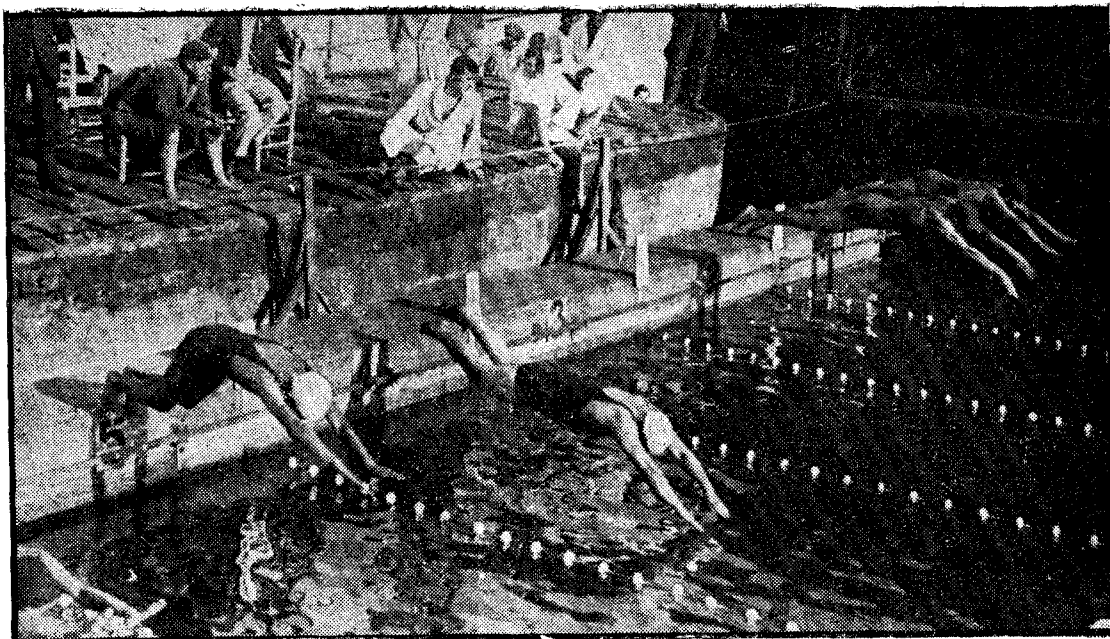
Es la següent:

C. N. Barcelona: 45 1/2 punts.

C. N. Atlètic: 17.

C. N. Arenys: 4 1/2.

C. N. Sabadell: 2.

ELS CAMPIONATS DE NATACIO

La sortida dels 400 metres, que feren un nou motiu de triomf per a Pinillos.

Són dades prou eloqüents perquè hi haguem d'afegir cap comentari.

Mot final. — Ara que s'han acabat aquests campionats de Catalunya en què els seus Clubs han sabut demostrar que van avançant poc a poc, però segurs, és necessari que tothom es faci càrrec que Catalunya ha d'anar als Campionats peninsulars que se celebraran a Bilbao el mes vinent, amb tota la màxima representació per demostrar palpablement que és aquí on hi ha els primers i millors nedadors de la península.

A veure si així serà, o bé davant de les despeses que això representa només hi ha una petita representació, és clar que serà la més escollida però insuficient per donar la suficient prova de valor.

Gràcies a la gentilesa de l'amic Lluís Gibert, ens ha estat possible publicar en aquest número la informació gràfica dels Campionats catalans de Natació celebrats a Tarragona, pel qual favor ens és grat de rememorar-lo des d'aquestes planes

L'acció de l'esport damunt la intel·ligència

Sota l'aspecte d'intel·ligència, millor diríem, d'"enteniment" — hom hi comprèn de seguida quant es refereix a comprensió i a memòria, a reflexió i a jutjament, en fi, a les habituds de pensar i de parlar.

Pel que fa referència a la "comprensió", no hi ha cap motiu perquè la trobem augmentada i perquè l'esportiu sigui, en el sentit etimològic del mot més "intelligent" que el seu igual no esportiu. El mateix pot dir-se de la "memòria". Però hom tampoc trobarà motius per justificar una influència inversa. La llegenda de l'esportiu, rebel per naturalesa a totes les coses de l'esperit, ha passat ja a la història, és un vell clixé gastat, i els que s'han dedicat a l'estudi de la pedagogia esportiva n'han demostrat la falsedat.

La "reflexió" i el "jutjament", que com més s'exerciten més guanyen, no poden, en canvi, menys que sentir-se beneficiats pel fet que l'esportiu en tot moment està cridat a avaluar i a comparar, més encara, per quant aquestes operacions l'esportiu ha de realitzar-les amb una gran rapidesa, car la promptitud de la decisió és gairebé sempre la base de l'èxit en el gest esportiu.

I aquests són sense dubte els elements essencials del sentit crític, de tal manera que aniríem a la conclusió normal que, partint d'un principi d'igualtat en la resta de les coses, el sentit crí-

tic es desenrotlla millor en l'esportiu que en el no esportiu. No és gens exagerat afirmar-ho, i altrament l'experiència dels que estan en condicions per fer-ne la constatació confirma aquest principi.

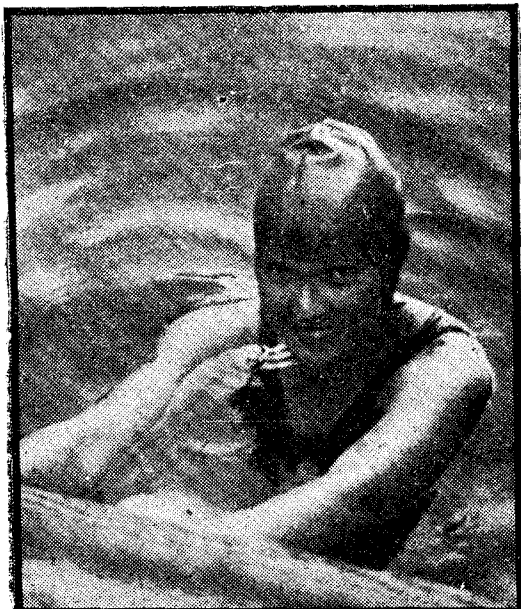
L'acció de l'esport sobre les habituds de pensar i de parlar ja és més difícil de precisar; és més subtil, i sobre tot menys general. L'esport inclina ja "per se" envers un cert realisme, i fa de contrapès en aquest sentit, a la tendència a la hipèrbole, defecte tan freqüent entre els joves o entre les races meridionals. L'esport imposa sovint el silenci; disposa a la proporció mental; pot àdhuc donar a l'esperit una base per a certes doctrines filosòfiques: la de l'estoïcisme principalment, i la fatalista després, encara que el fatalisme esportiu com que ha de restar sempre a punt per a l'acció, malgrat ell, s'alimenta sempre de resolució i d'esperança.

Així mateix sota l'acció de l'esport el llenguatge podrà adquirir sobrietat, podrà ésser més contingut, i per consegüent l'estil prendrà certes qualitats de vigor i de concisió. Aquí hi ha per això un perill invers; és el de la vulgaritat que va envaint "l'argot" esportiu.

Si s'ha d'ésser franc "l'argot" esportiu no és pas el pitjor ni molt menys, de tots els que contínuament amenacen la puresa dels mots, la tria dels qualificatius i l'elegància de la frase. Es cosa que passa en català, i en francès, i en la majoria de les llengües civilitzades. Però sí que caldria que els esportius, per aquesta banda no oblidessin la part de tasca que tenen a fer en la vigilància de l'idioma, a l'ensens que serviren molt millor la causa esportiva en la qual militen.

Pierre de Coubertin, i com ell, els grans escriptors esportius que han tractat aquestes temes, han dit ben clar quina és la seva opinió a aquest respecte. I evidentment, allò que encara algú d'avui gasta com a argument contra l'esport, dient que aquest esmussa els sentits i és contrari a la intel·ligència, és tanmateix no saber de què va i ganes de demostrar ignorància en un tema sobre el qual els pedagogs, els metges i els psicòlegs ja hi han dit llur autoritzada paraula.

A. B.

ELS CAMPIONATS DE NATACIO
Eria Vázquez, guanyadora de la prova femenina

Les apariències enganyen; algú es creuà que és rugby, però és del partit de fútbol
Gràcia - Sabadell

FUTBOL

Comentari de la setmana

Estem gairebé al terme del mes que pels directius dels clubs de futbol pot ben dir-se els mes de les agúncies. Segurament és el mes en que, a part de l'abundància de mitjans econòmics més o menys considerables, els directius han de posar més en joc les seves condicions de diplomàtics i han de fer més papers ridículs. I si no els directius, els seus apoderats, que per al cas és el mateix.

Figureu-vos amb quin afany esperen els jugadors el mes en el qual els és possible de cotitzar novament els seus mèrits; de venjar-se de desconsideracions que creuen rebudes, escoltant les ofertes temporadores de l'irreductible adversari del seu club, i de millor llur situació que no ha estat degudament atesa pels seus directius fins ara, per manca d'apreci dels serveis prestats.

I féu-vos càrrec, alhora, del que representa per als encarregats de portar els clubs, de conjuntar un bon equip, seleccionant els antics elements i ajuntant a l'estat major dels gloriosos defensors de llurs colors nous elements per tal d'arribar a la fita somniada en el proper Campionat.

Si tot l'any ha estat temps en què els directius han imposat la seva santa voluntat, el mes que corre pot considerar-se com una petita compensació en que els jugadors poden imposar la tirania de les seves feixugueses condicions.

A Catalunya, fins ara, pot dir-se que han mancat els canvis sensacionals. La majoria dels clubs han pogut assegurar el concurs dels seus antics jugadors, i sembla que no canviaran gaire de fesomia de les passades.

Es veuran alguns elements nous que podran donar als fets una marxa distinta de la que tingueren la darrera temporada. Però les sorpreses si de cas s'han de veure en el terreny de joc, i podria ocórrer com l'any passat que qui les donés fos el club que la gent considerava com menys adequat per a donar-les.

S'ha anat molt a la càrrega del jugador ja consagrat, però els traspassos dels jugadors de mèrit reconegut que s'han vingut anunciant, de casa nostra i àdhuc de fora, sembla que no han recixit. Per tant, s'ha hagut de recórrer a la recerca de jugadors joves que prometen en els clubs de categoria inferior, l'adquisició dels quals no oferia les dificultats dels que per la seva fama eren més cobejats, i per tant més difícilment accessibles.

A la fi ha estat el sistema de sempre el que s'ha portat a la pràctica, i més val així, ja que la realitat ens ha demostrat diferents voltes que a Catalunya els bons jugadors abunden, i sols necessiten l'estímul de jugar en clubs de primer rengle, d'ésser dirigits sàviament per tal de revelar-se com a elements de veritable vàlua.

No essent encara acabada l'època dels transferiments, i no sabent del cert les adquisicions fetes per cadascun dels Clubs, seria prematur fer un examen que tingués garantia de poder apropar-se a la realitat, quant a la possible força dels nostres equipiers.

Independèntment dels nostres jugadors que formaran els primers bàndols, volem només remarcar un fet que ha de tenir indubtable importància en els destins dels clubs en el Campionat proper. El fet, com ja ens ho demostra el passat campionat, és que els clubs s'hauran de refiar molt de les seves forces anomenades de reserva.

Malauradament, per a molts d'ells les reserves fins avui no han estat a la alçada de les exigències d'una lluita de la importància de la que han d'entaular els nostres primers bàndols per arribar a una bona fi.

La importància dels partits a jugar fa que la organització dels clubs catalans de més relleu, quant als jugadors, hagi de semblar-se a la dels clubs professionals anglesos, que no tenen reserves pròpiament dites, però sí un nombre estol de jugadors que pugui donar l'abast a mesura que els accidents obliguin els jugadors considerats com a efectius a un forçat repòs. És a dir, que pràcticament els nostres primers bàndols haurien de comptar amb prou forces per posar en peu dos bàndols de vàlua gairebé igual.

El sacrifici econòmic que això representa ho fa difícil; també ho dificulta el tarannà dels nostres jugadors, alguns dels quals es molasten en creure's postergats. Però sigui com vulgui, inevitablement s'haurà d'anar per aquest camí.

El proper Campionat ens tornarà a demostrar que tant com dels "asos" consagrats els clubs s'hauran de refiar de la gent que tingui per tal de suplir aquells quan convingui.

EL GUAITA.

El règim dels professionals anglesos

Ara que tant s'ha parlat de l'estatut de l'"amateurisme", creiem d'interès per als nostres lectors donar a conèixer els reglaments de la Federació Anglesa, que són els adoptats per l'única Federació continental que fins avui té establert el professionalisme: la d'Austria.

Els hongaresos, que també es disposen a legislar el professionalisme, es basen particularment en aquest règim, que molt probablement serà el que hauran d'emprar les Federacions adherides a la F. I. F. A. a mesura que l'estableixen de dret, ja que per avui ho és de fet.

Deures dels jugadors

En formar un contracte amb un Club els jugadors es comprometen a observar les següents condicions:

Primer. El jugador es compromet a jugar pel Club que contracta els seus serveis de la manera més eficaç i posant-hi tots els seus coneixements.

Segon. El jugador haurà de comparèixer al camp del Club o al d'un altre Club que li sigui designat per tal d'entrenar-se sota les ordres del secretari, del manager o de l'entrenador o una altra persona designada pel Club.

Tercer. El jugador té el deure de fer tot el que calgui per tal d'arribar a posseir la millor condició i de mantenir-s'hi a fi de rendir els millors serveis al seu Club, i ha d'obeir totes les indicacions fetes en l'entrenament o de caràcter especial que li faci el representant del Club al qual pertany.

Quart. El jugador té el deure de complir els reglaments i les disposicions de la Federació F. A. i de tota altra Federació, Lliga o Unió als quals el seu Club pertanyi.

Quint. El jugador no podrà dedicar-se a cap ofici ni podrà viure en lloc que els directors o la Junta del seu Club creguin inconvenients.

Sisè. Si el jugador apar com manifestament inapte o es fa culpable de greuges o trenca els preceptes disciplinaris el Club pot donar per finit el contracte per motius fonamentals previ avís de 14 a 28 dies i prescindir dels serveis del jugador. L'avís de terminació del contracte ha d'ésser fet per escrit, exposant els motius en què es fonamenta, i ensems s'ha de consignar el dret que resta al jugador per reclamar segons el Reglament de la F. A.

Condicions per als contractes o canvi de Club

A Anglaterra els jugadors cobren de 10 xillings per setmana com a mínimum fins a 208 lliures esterlines l'any. A això poden ajuntar-se els suplements pels anys de serveis i els bons que es donen per partits guanyats o empatats.

La reglamentació dels enganxadors o reclutadors és severa.

Cap persona ni Club pot posar-se en contacte amb un jugador que presta normalment els seus serveis per a un altre Club. Sols els jugadors que estan en les llistes de transferiments poden ésser contractats.

Les condicions d'un contracte poden ésser les següents:

Els Clubs poden assegurar-se els serveis d'un jugador professional comprometent-lo: a) per un temps de quatre setmanes, sense que el contracte pugui ésser allargat; b) pel temps comprès en una temporada oficial (15 d'agost a la primera setmana de maig); c) pel que resta d'una temporada si el compromís es fa en els curs de la

mateixa; d) pels darrers tres mesos d'una temporada i per la que ha de seguir.

La inscripció d'un jugador com a professional sols s'acceptarà si hi ha un contracte signat entre ell i el Club que utilitzi els seus serveis, per als quals cobri almenys 10 xillings setmanals. Tot jugador pot ésser en el mes d'abril o a la primera setmana de maig contractat novament pel seu Club, i no pot comprometre's per un altre Club adherit a la F. A. o que pertanyi a una Federació distinta, o entrar en negociacions, fins que el seu compromís hagi acabat. Mentre un jugador està compromès amb un Club, no pot cap més Club, cap funcionari d'aquest o cap altra persona, entrar en tractes amb ell per tal de comprometre'l a moure's del Club al qual pertany una volta acabat el seu contracte. A més a més, cap Club ni cap jugador podran pagar comissió a les persones que intervinguin en els contractes.

Els Clubs estan autoritzats a conservar els jugadors als quals estiguin disposats a pagar la remuneració anual de 208 lliures esterlines, havent-los-ho comunicat des del primer d'abril fins al primer dissabte de maig, encara que els esmentats jugadors haguessin exposat al Comitè de la F. A. el seu desig de canviar de Club per motius especials.

El Comitè de la F. A. té el dret de cancel·lar la inscripció d'un jugador a requesta d'un Club o de l'interessat, i pot autoritzar-lo perquè canviï de Club. Un jugador transferit ha d'ésser registrat pel Club al servei del qual passi.

Retorn a l'amateurisme

Quan un jugador vulgui jugar una altra vegada sense ésser remunerat, pot demanar el permís al Comitè de la F. A. Un jugador que tingui el permís per jugar com "amateur" per un Club, en deixant de jugar pot després tornar a arrangerar-s'hi sense necessitar cap nou permís ni renovar-lo cada any. Un jugador que tingui la llicència com "amateur" sols pot actuar com a professional quan la F. A. hagi donat la seva autorització. Un jugador en aquestes circumstàncies no pot tornar a la categoria d'"amateur" llevat de circumstàncies especials.

Magnetos Bosch Bugies

ELS PARTITS D'ISTIU

El C. E. de Sabadell batut pel Gràcia per 2 a 0; fou un partit calurós i incidentat

A Gràcia i amb bastant públic, malgrat de la calor, es jugà aquest partit que, a dir veritat, no ens agradà.

Tot ell fou d'una gran monotonia, no veient-se per enlloc aquelles jugades que diguessin alguna cosa. També en aquest partit els jugadors foren víctimes de la xafogor, tota vegada que se'ls escalfaren els ànims i hi hagué demostracions de boxa amb jugadors fora de combat. Això passà a la segona part, i quan ja tothom desconfiava de veure alguna cosa més interessant.

A la primera part la cosa va anar d'aquella manera que de vegades hom ni es preocupa del que passa. L'única cosa d'algun interès que hi hagué fou el primer gol que marcà el Gràcia mitjançant Sastre en aprofitar una pilota que es trobà als peus.

El segon temps fou una mica més divertit, sobretot pel joc que de mica en mica anava prenent els caires no precisament esportius, sinó completament adequats a l'època actual. Així, doncs, la duresa del joc anava augmentant més i més, fins que Comorera, enèrgic com mai l'havíem vist, ordenà l'expulsió de Tena i Mejias.

En aquesta part, el Gràcia obtingué el segon gol, i fou d'una jugada individual d'Orriols, que ell mateix marcà admirablement.

No hi ha cap mena de dubte que pel joc des-

F. VEHILS VIDAL

2, PORTAL DE L'ANGEL, 2

GRAN ASSORTIMENT
: EN CAMISES :

PLATJA, CAMP, ESPORT

CORBATES SEDA FULAR

A 5 PESSETES

Báscules : Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

enrotllat pels dos equips, el Gràcia havia d'ésser el victoriós, cosa que aconseguí, i d'una manera decisiva, en marcar aquest darrer gol.

I així acabà; amb la victòria del Gràcia per dos gols a zero.

Arbitrà Comorera, i eren els equips:

Sabadell.—Casasnovas, Calledo, Payà, Devesa, Flaquer II, Tena I, Pastor, Bertran, Arnet, Domènech II i Sans.

Gràcia.—Palau, Saura, Cuní, Calatayud, Sales, Cortès, Gallar, Mejias, Sastre, Sánchez i Orriols.

L'Avenç vencedor del Júpiter per 2 a 0

Aquest partit tingué lloc dissabte passat al camp de l'equip de Sant Andreu, i hom hi pogué veure encara quelcom de fútbol, car la tarda no era ben bé de les d'istiu.

Això permeté desenrotllar als jugadors un joc viu des del començament, sobretot dels mitjos i defenses, que foren els que més esforç hagueren de fer, i en aquesta tasca sobresortí per damunt de tots un jugador: Solé.

La bona defensa que féu del seu lloc junt amb el ferm Sellarès i la decisió de Nasplada, ajudats per la deficiència de la davantera del Júpiter, fou causa que el marc de l'Avenç es conservés intacte tot el partit.

Els mitjos, anivellats els de les dues bandes, però foren els que més fluïxeraren dels equips, i el joc que desenrotllaren fou únicament eficaç en la defensa, però nul ajudant a l'atac. Si alguna excepció cal fer, és a favor del diminut mig esquerre avencista Sala, que ultra mantenir a ratlla

Chassis frens a les 4 rodes

Instal·lació i arrencada elèctriques

J. SUBIRANA

Carrer Claris, 75

l'altra diminut i perillós jugador Gil, amb el qual sostingué un duel constant, passà i arrencà sovint donant impuls a l'atac de la seva ala, i això féu que el joc fos quasi sempre per aquell lloc.

Del Júpiter, cal remarcar la manca d'eficàcia de la davantera, totalment fracassada. Individualment, només se salvaren Gislén i Gil, però l'individualisme llur féu inútil el seu esforç.

Gislén fou molt marcat, i encara que féu coses bones no pogué retirar-se amb la seva.

Fou un regular partit, sense superioritat per part de ningú, però amb més eficàcia i constància per part de l'Avenç, i que ens demostrà que els canvis de jugadors són perjudicials, sovint, per un equip, i que l'Avenç l'any vinent serà un conjunt perillós.

Els equips eren:

Júpiter.—Ibars, Calvo, Martín, Climent, Callicó, Montoliu, Gil, Gislén, Calls, Ferrando i Juncà.

Avenç.—Nasplada, Solé, Sellarès, Tomàs II, Tomàs I, Sala, Comas, Arenas, Grau, Valero i Simó.

A MANRESA

El dia de Sant Jaume va jugar-se un partit al camp de l'Estadi Manresa, propietat del Flor de Llis, entre aquest equip i el C. d'E. Manresa; era a benefici de l'Associació de la Premsa de Manresa i comarca.

Els equips es presentaren complets, demostrant el Manresa una millor tècnica de joc i dominant tot el partit, particularment a la segona part, en la qual el domini fou aclaparador. El Flor de Llis, se'n ha mostrat més equip del que molts suposen, destacant-se el tercer defensiu, que ha jugat molt bé i que ha salvat el seu equip d'un resultat advers. Ha sobresortit Terme, la nova adquisició del Manresa, el qual ha estat el millor home sobre el terreny. Li augurem un lluit paper. El resultat ha estat d'empat a zero, tirant-se nou còrners contra el Flor de Llis per dues contra el Manresa. Hi havia una gentada immensa. Arbitrà Castellan.

L'endemà el C. d'E. Manresa va jugar a Sampedor contra l'equip local reforçat per Rediu, Santolària i Segarra, del Terrassa, i Codina del Manresa, guanyant el C. d'E. Manresa per tres gols a un.

A REUS

Primer dia: Sans, 5.-Reus Deportiu, 1

A les ordres d'En Santpere s'arreglaren els equips així:

Pel Sans: Pedret, Daura, Balasch; Molina, Soligó, Calvet; Rini, Tonjoan, Peydró, Martínez i Montleón. Pel Reus: Vallvé; Gil, Queralt; Vernet, Montfort, Vives; Domingo I, Fort, Domingo II, Magrinyà i Mir.

Comença el partit a gran tren i als tres minuts Peydró marca el primer gol per als seus. Se succeïxen les bones jugades per un i altre bàndol, però els de Sans estan més encertats i aconsegueixen apuntar-se quatre gols més contra un que en fa Domingo II d'un xut creuat que després de tocat el pal incrusta la pala a la xarxa.

A la segona part el joc ha decalgut i sense variació

Magnetos Bosch Bugies

s'ha arribat al final de l'encontre, que la por encertada actuació del jutge, no assenyalant cap falta, ha fet que no resultés tan interessant com hom creia.

Segon dia: També és vencedor el Sans per 4 a 2

El segon dels dos encontres jugats entre els esmentats equips fou molt més interessant que el jugat dissabte. Els locals oposaren una constant resistència, arribant fins a dominar en molt moments l'equip de Sans, que a no ésser la magnífica actuació de Pedret un altre hauria estat el resultat.

Els equips s'arreglaren igual que en el primer partit, amb la sola variant que el Reus substituï Vives i Magrinyà per Salvador i Margalet, l'arbitratge anà a càrrec d'En Castilló, que ho féu admirablement.

A LLEYDA

El Lleyda obté una victòria i un empat amb l'Agrupació Esportiva de Les Corts (reforçada)

Les festes de Sant Jaume han estat pròdigues en bon fútbol.

Al camp del Lleyda la visita de l'Agrupació Esportiva de Les Corts, durant-hi les primeres figures del fútbol català, ha constituit un esdeveniment, i el camp s'ha vist ple de gent.

Iguament ha passat al Camp d'Esports, on el Joventut ha lluitat contra l'Atlètic de Sabadell.

El primer dia el Lleyda guanyà a l'A. E. de Les Corts per quatre a dos, desenrotllant tots dos equips un joc molt interessant.

La composició de l'equip visitant era: Ocos; Ansinu, Rodón; Matifoll, Gularons, Sancho II; Ravell, Tena, Felu, Alcántara i Pigullent.

Com es veu els valors futbolístics estan repartits entre davanters i mitjos, i això fou la causa que vetéssim un joc ben anivellat.

Els marcadors dels gols foren, per l'Agrupació, Tena, en recollir dues justes passades d'Alcántara, i pel Lleyda López, dos, Jorge un i Parés l'altre, amb el mateix ordre.

Per l'Agrupació, encara que tots estiguessen bé, fou Gularons qui portà gairebé tot el joc i estigué millor que tots; els de Lleyda immillorables.

El resultat del segon dia fou un empat a dos gols, i el reforç de Samitier a la lluita davantera donà un gran interès al partit.

El primer gol el marcà Alcántara i el segon Tena, després d'un centre de Samitier.

Els dos Lleyda foren obra de Parés i López.

En Samitier no s'hi causà pas gaire; no obstant, però, en algunes jugades mostrà al públic la veritat de la fama que té. Felu, Alcántara i Tena estiguessen molt oportuns i s'entengueren bastant. Gularons rebéix quelcom de la seva anterior actuació.

Els dos porters estigueren el que se'n diu colossals. L'equip lleydatà es portà tan bé com el dia abans.

El Lleyda arrencarà: Oriach, Zamora, Timó, Ezpeleta, Blanco, Subies; Ibanyes, Jorge, Teófil i Parés. Arbitrà tots dos dies En Bonet.

El Joventut batut per l'Atlètic de Sabadell

En els dos partits el Joventut resultà batut per tres a zero i dos a un, respectivament, per l'Atlètic de Sabadell.

La formació de l'equip local ja ens feia esperar uns resultats semblants, car hi faltaven cinc titulars, i entre ells Prenafeta, el porter. Amb tot i això els lleydatans han mantingut a ratlla tots dos dies el de Sabadell i fins han dominat més que ells, però la davantera no podia pas fer miracles davant un enemic com l'Atlètic, i molt menys afegint-li la desgràcia que constantment ha perseguit el Joventut.

La composició dels equips era:

Atlètic: Andreu, Pujol, Sorribes; Rifo, Salomó, Cofreces; Ramos, Pros, Mola, Pons i Capdevila.

Joventut: Sirret, Argilés, Martí; Ponsoda, Castilló, García; Morgués, Miquel, Roig, Agustí i Guasch.

Arbitrà En Farràs i cal remarcar que el Joventut, el segon dia, només jugà amb deu jugadors.

A MATARÓ

El Júpiter bat l'Iluro, per 4 a 1

Dissabte passat, diada de Sant Jaume i primer dia de la Festa major, jugaren una selecció de l'Iluro i la Penya Racing del mateix Iluro, acabant-se el partit amb la victòria dels de la Penya per dos gols a un.

L'equip guanyador era: Organ; Cabot, Noguera; Faura, Roca, Casals; Cantó, Font, Aragay, Alsina i Serra.

Molta expectació hi havia per presenciar aquest encontre, degut, en gran part, a la brillant classificació que en el passat campionat obtingueren aquests dos equips.

Als subscriptors de fora

Els nostres amics subscriptors on poblacions on no hi ha corresponsal administratiu, són pregats de remetre'ns tot seguit l'import de llur subscripció del passat trimestre, per Gir Postal, o, en defecte, en segells de Correu

Aquesta Administració confia de veure's atesa en el seu preu per part dels que no estan avui al corrent.

El resultat d'aquest encontre no fou, en realitat, el que hom suposa, degut a la manera com es desenrotllà. La victòria la mereixia més el Júpiter perquè a la segona part féu un joc molt brillant, decaient els locals considerablement després del penalty tirat per Comas i que fou deturat per Ibars.

Els gols foren marcats per Vinyes, en una arrencada personal, i els del Júpiter per En Costa, un, en un evident off-side de Gil i unes mans del mateix Costa abans de xutar; un altre Montoliu, d'un còrner, un Ibars, de penalty, i l'altre Calls, en una indecisió de la defensa local.

Arbitrà Baonza, que no satisféu a ningú. L'equip del Júpiter era: Ibars; Ortí, Martín; Perich, Callicó, Montoliu; Gil, Gislén, Calls, Costa i Ferrando.

l'Iluro: Florensa; Mauri, Comas; Bentanachs, Palau, Lleozart; Clos, Soler, Vinyes, Canet i Aleu.

A VILASSAR

El Badalona en un brillant partit bat la U. S. de Vilassar (reforçada) pel crescut score de 6 a 2

No va ésser pas el que hom podia esperar el partit jugat dissabte passat entre la U. E. Vilassar, al seu camp, i el Badalona F. C.

El resultat de sis gols del Badalona per dos de la U. E. Vilassar reflecteix el que fou l'encontre.

Tot i reforçant, com va fer-ho la U. E., el seu equip, no per això va poder evitar el franc domini dels badalonins, i per més que Florensa tingué una bona tarda, per sis vegades varen traspasar el seu marc els xuts dels contraris.

Una de les principals causes d'aquest elevat score va ésser per haver de retirar-se Plera als deu minuts de joc, quedant per aquest motiu una defensa fluïxa, car Sagi Barba no va pas fer prodigis durant el temps que va ocupar aquest lloc.

Samitier va jugar amb molta voluntat, però no va poder fer gairebé res per trobar-se marcadíssim.

Sancho molt lent i sense correspondre els davanters, i Sagi Barba, les dues vegades que varen donar-li joc—quan jugava d'interior—va fer els dos gols per al seu equip.

Els badalonins varen jugar, en general, tots molt bé i a un tren rapidíssim.

Els gols del F. C. Badalona foren marcats per Llinàs, Bosch I, Bosch II i els altres tres Garriga.

Arbitrà Espelta i els equips eren els següents: Badalona: Bru; Massanet, Tejedor II; Fíbla, Bosch I, Gamis; Cabrera, Llinàs, Bosch II, Garriga i Tejedor III.

U. E. Vilassar: Florensa de Mataró; Alsina I, Plera (de Barcelona); Prim, Sancho (de Barcelona), Ramon; Sagi (de Barcelona), Gaspar, Samitier (de Barcelona), Pàmies i Roqué.

També jugaren Comas, de Mataró, i Reixachs, de la localitat.

A SABADELL

El Sabadell vencedor del Gràcia per 2 a 0

Dissabte es jugà aquest partit amb caràcter benèfic presentant-lo bastant públic. Resultà d'una insípida absoluta i d'escàs interès. El primer gol fou tal volt l'única jugada que hom veté en tota la tarda, i l'aconsegui Sangüesa en rematar un precís centre de Domènech. El match continuà amb lleuger domini del sabadellencs, distingint-se per la seva voluntat Sangüesa. Prop del descans hom notà una reacció en el rengles del Gràcia; un penalty en contra seu fou be deturat per Soler.

A la segona part continuà el joc sense gran interès; però amb domini dels graciençs; però poc abans d'acabar-se el partit, una passada de l'Arnet l'apropià de Domènech per entrar el segon gol en forma esplèndida.

Havia arbitrat Baonza, i eren els equips: Sabadell: Casasnovas; Cabedo, Muntané; Morera, Arnet, Tena I; Pastor, Domènech II, Bertran, Sangües i Sans.

Gràcia: Soler; Saura, Cuní; Calatayud, Centella Cortès; Lapena, Gallar, Sastre, Sánchez i Orriols.

A GRANOLLERS

La U. D. Girona vençuda per 4 a

En el partit jugat diumenge entre la Unió Deportiva de Girona i el Granollers S. C. guanyaren aquests per quatre gols a un.

Sota les ordres d'En Gras s'arreglaren els equips de la següent forma:

Unió Deportiva: Gauchà; Poch, Bosch; Gelabre Poveda, Feliu; Roca, Domènech, Costa, Vinyes i Góm. Granollers S. C.: Cervera; Canyelles, Miralles; S. rano, Roig, Ventura; Pey, Martí, Escrits, Duran i G.

En començar ja es notà un domini absolut per p dels locals que durà tot el temps, acabant, però, se gols per cap dels bàndols.

Començà la segona part, i als quinze minuts de Martí, d'una arrencada magnífica, aconsegueix el primer gol essent molt aplaudit.

Al cap de poca estona l'Escrits, d'una rematada Pey, aconsegueix el segon.

En una arrencada dels gironins surt Cervera la porta, se li escapa la bala i els de Girona n queden el primer i únic.

Centrada la pilota Ventura l'agafa, centra a Esc aquest passa la bala a Pey i Martí l'endinsa a la x per tercera vegada.

Tornen els locals a fer-se amos i Guix fa una trada alta a Pey, aquest passa a Escrits el qual d rusa aconsegueix el quart i últim gol.

El partit en si ha estat ensopit. Els de Girona, si alguna cosa s'han distingit ha estat en el joc que tenen i que en alguns moments els locals han testat.

Magnetos Bosch Bugies

OLOT

El dia 25 i 26 al nostre camp es jugaren dos partits amistosos entre l'Atlètic d'Horta i els nostres jugadors.

El primer dia contendiren els hortans amb el reserva, amb un resultat de sis gols a favor dels forans. El segon dia l'equip olotí estava compost per elements del reserva i del primer, si bé a causa de la pluja només va jugar-se la primera part, amb un gol a favor dels visitants.

Els nois d'Horta ens plagueren moltíssim pel joc emprat, especialment per la seva combinació i rapidesa.

En el primer partit haguérem de doldre'ns que un jugador foraster, en una caiguda, s'ocasionés la fractura de la munyeca dreta; no cal dir que li desitgem una ràpida millora.

Dissabte, al camp del Ripoll, jugaren un partit de concurs del Trofeu Puigsacalm el primer equip d'aquella vila i el de l'Olot F. C.

Amb tot i que els nostres foren els millors pel joc emprat, foren vençuts per dos gols a zero a favor dels ripollencs.

Els nostres optimismes pel resultat final d'aquest campionat, exposats darrerament, després d'haver vençut els locals al Maria-Ausà—l'equip més fort que l'Olot tenia davant en aquest Trofeu—amb el resultat obtingut suara a Ripoll gairebé s'han esvaït per complet.

La puntuació actual dels ausetants i els garrotxins és igual, i com que els primers és probable que guanyin els dos partits que els falten, el Maria-Ausà obtindrà el Trofeu.

Només en el cas, certament problemàtic, que els vigatans empatessin els dos partits que els falten i els olotins guanyessin el Torelló es produiria un empat entre els del Maria-Ausà i els de l'Olot, i aleshores el partit de desempat es decidiria en camp neutral.

Aquest empat hom el donava també per segur després de la victòria de l'Olot sobre el Maria-Ausà.

CICLISME

LES VUIT HORES DE REUS

Triomf de l'equip Louet-Janer

Brillant cursa de Fargas-Bachero
y Sans-Español

LA CLASSIFICACIO

Primers: Louet-Janer (cicle Janer) 240 km., 8 punts.

Segons: Fargas-Bachero, 18 punts, a una volta.

Tercers: Sans-Espanyol, 24 punts a dos voltes.

Quarts: Regnier-Jousseau, 20 a dos voltes.

Cinquens: Baron-Ohr, 0 punts, a dos voltes.

Sisens: Marcot-Saura, 30 punts a quatre voltes.

BREU COMENTARI

No disposem d'espai ni de temps per ressenyar com cal la cursa de vuit hores de Reus. El lector ens podrà disculpar, tenint en compte la molta activitat ciclista que hi ha hagut durant aquests dos dies de festa. Dissabte al matí, cursa al Vendrell, per carretera; dissabte a la nit, les 8 hores de Reus; diumenge a la nit, les 3 hores de Sans. Una cursa empalmava amb l'altra, de tal manera que sols un veritable "fenomen" posat a prova contra la són, podia ordenar apunts i notes per ressenyar tot el que es requeria.

Retrem, doncs, per aquesta vegada, culte a la brevetat, i direm que En Lucien Louet va "volar" exhibir-se de debò a Reus. Després de l'esprint de la primera hora, donà la batalla per la volta, i malgrat de la defensa admirable de Fargas-Bachero i Sans-Espanyol, va doblar tot el lot. En Janer el va secundar regularment, molt regularment, tant, que quan ell estava en pista es notava clarament que En Fargas i l'Espanyol guanyaven terreny, però tornava a sortir En Louet, i feia tres o quatre voltes rapidíssimes donant clarament la impressió, per la facilitat de la seva marxa, per la regularitat del seu esforç, contrastant amb la fatiga i clar esgotament dels altres que forçosament guanyaria la volta. I així va ésser, guanyant-se llargs aplaudiments del públic. L'atac durà uns vuit minuts, els suficients perquè

EL CICLE
JANER

OBTÉ UN NOU I ASSE-
NYALAT TRIOMF GUA-
NYANT LES 8 HORES
DE REUS

Valladolid, 3 - SANS

tots els aficionats que presenciaven la cursa es poguessin fer càrrec de les magnífiques qualitats del jove corredor francès.

Sans-Espanyol van perdre dues voltes, contra una Fargas-Bachero. En descàrrec dels primers, hi ha l'haver de lluitar sol Espanyol una bona estona, perquè en Sans no tenia la màquina a punt a causa que el seu mecànic li va col·locar un pedal a l'inrevés (?). De no haver estat aquest contratemps ens pensem que només haurien perdut una volta.

Baron-Ohr, gràcies a que el primer tingué avaria en el moment àlgid de la lluita trobant-se empatsats de voltes amb Louet-Janer. Fargas-Bachero, tal com deïem, a una volta. Regnier-Jousseau, a una volta. Sans-Espanyol a dues voltes, i Marcot-Saura a quatre voltes (aquests darrers no s'entenen). Des d'aquest moment, Sans i Espanyol van lluitar com dos braus per tal de millorar llur posició, i gràcies sempre a llur iniciativa van doblar dues voltes a Ohr-Baron i una volta a Regnier-Jousseau, passant així del cinquè lloc al honorífic de tercer, que és el millor testimoni de la brillant cursa que van portar a terme.

Fargas-Bachero brillaren igualment en tot moment; l'energia que posaren en defensar el seu lloc de segons, fou senzillament admirable.

Un equip que pot dir-se vingut de nou, i que en unes 24 hores nacionals a Badalona, Reus, Sans, etc., no ens ho pensàrem pas gaire per assenyalar-lo com a un dels principals favorits.

Regnier, Marcot i Baron, molt bons. En Jousseau, molt voluntariós. Ohr i Saura no van pas fer res d'extraordinari.

La cursa, en general, va ésser interessant i donà satisfacció al públic. Aquest, a la tarda, no arribà a omplir la pista, però en la sessió de la nit el ple fou complet.

Una de les notes més simpàtiques de la cursa fou el gest d'En Bachero, el qual guanyà una prima (consistent en una ampolla de xampany), que de seguit hauria pertocat al petit Sans, que quan mancava mitja volta anava al cap, però que va sofrir una terrible caiguda a la sortida del viratge per sortir-li el tubular, anant-se'n de mil·límetres que En Bachero no li passés pel damunt. L'emoció en el públic fou gran. Afortunadament, l'accident no tingué altra gravetat

ELS nostres esportius no poden ara queixar-se per la manca d'una revista que ompli el buit existent fins ara.

La subscripció és l'ajut més eficaç i positiu que pot fer-se per al manteniment i prosperitat de

L'Esport Català

que cal difondre i portar a tots els recones on es faci esport.

Remetem als amics que ens els demanin, carnets de subscripció que faciliten l'obra de difusió i propaganda.

Aquest número ha estat
sotmès a la Censura go-
vernativa.

que unes petites pelades. Llavors En Bachero, d'acord amb el seu equipier Fargas, va cedir la prima a Sans, i el públic, en assabentar-se'n, va prorrompre en grans aplaudiments i visques a Bachero, durant bona estona l'entusiasme. Els donants del xampany van voler correspondre a l'acció de bona companyonia d'En Bachero, fent-li present d'una altra ampolla.

També van caure Marcot i Janer, sense conseqüències sensibles.

LES TRES HORES DE SANS

Bachero, l'heroi de la diada

Español-Carsi, primers de la cursa
Les males condicions de la pista desbaraten els estrangers

CLASSIFICACIO

1.—Español-Carsi, 105 quilòmetres 70 metres.

1.—Alegre-Esrich, a una volta.

3.—Bachero-Calvet, a una volta.

4.—Regnier-Baron, a deu voltes.

5.—Llopis-Gil, a onze voltes.

6.—Marcot-Louet, lluny.

7.—Ohr-Jousseau, lluny.

De sortida, Esrich empenen una fugida velocíssima, i durant 15 minuts els demarratges dels nacionals no paran, portant el pànic a les files dels estrangers, que no saben virar, i veuen voltar els nostres com si vegessin fantasmies. Resultat: als 15 minuts de lluita, Louet-Marcot han perdut 5 voltes; Regnier-Baron, 6; Ohr-Jousseau, 8. Una debacle. Els estrangers, desmoralitzats, tiren només a acabar la cursa.

UN CONTRA QUATRE

A l'hora final de carrera, anaven al cap Español-Carsi; segons, Bachero-Calvet, a una volta; tercers, Alegre-Esrich, a deu voltes. La duresa de la lluita ha deixat Calvet, equipier de Bachero, fatigadíssim, esgotat per complet; Alegre-Esrich no paren d'atacar per recuperar la volta, la qual cosa dona ocasió que el nombrós públic pugui admirar una defensa formidable, èpica, d'en Bachero, que lluita sol contra Alegre-Esrich, i una vegada, dues vegades, tres vegades ell tot sol anulla l'ofensiva dels seus rivals, fent desbordar l'entusiasme del públic.

Finalment, torna atacar Alegre, que diumenge es mostrarà fort, i altre cop Bachero a la caça, portant sempre a roda l'Español i en Carpi, que ni un cop tan sols van intentar sortir per afanyar-se a atrapar l'Alegre i l'Esrich, afavorint, per tant, la situació d'aquests i posant Bachero en el cas de lluitar ell sol contra quatre. És a dir, contra Alegre-Esrich i Español-Carsi.

El brau xicot hagué a la fi de sucumbir per força, i renuncià després a fer-se el desempat amb Esrich.

Fou igual. El gran vencedor moral de la cursa fou ell, n Vicens Bachero, futur gran campió de la pista.

En Fargas deu sentir-se satisfet d'haver retirat la inscripció, i deixà a Bachero que es busqués equip una hora abans de la cursa.

Això no entranya pas cap censura a Calvet;

Societat General
d'Automòbils

FIAT

Agència exclusiva

Carrer de Mallorca, 277
BARCELONA

no podia fer més del que va fer, però el xicot no és encara de la categoria dels rivals que tenia. Va defensar-se amb la fe del desesper. Què més podia exigir-se-li?

En Regnier, esplèndid. Va guanyar una prima a 5 voltes i una altra prima a 10 voltes, posant-se al cap des de la primera, senzillament estupendes.

UN CAS UNIC

Set equips alineats, dematratges, continus, una barreja en alguns moments indescriptible de corredors estrangers i nacionals a la pista i ni una sola caiguda, amb tot i que en molts moments donaren els nostres algunes voltes a velocitat increïble.

Tractant-se de la "terrorífica" pista de Sans, es pot remarcar aquest cas, com a veritablement únic.

La II Volta al País Basc

(Organitzada pel diari «Excelsior» de Bilbao)

Com ja tenim dit en anteriors edicions, el nostre col·lega "Excelsior", de Bilbao, s'ha emprès l'organització de la II Volta ciclista al País Basc, la qual, segons poden jutjar els nostres lectors pel croquis que en publiquem, revestirà excepcional importància, podent-se qualificar de prova ciclista la més important celebrada enguany a la Península.

Hom comprèn i troba justificadíssim l'interès que la magna organització ha produït no solament entre els elements bascos, sinó en totes les tertúlies, sense excepció, on es reuneixen els amateurs del ciclisme. La carrera reunirà un caràcter excepcional, no tan sols per la importància dels premis i per les magnífiques condicions en què es desenvoluparà la lluita, ans per la competència que el nombre i la qualitat dels inscrits li donarà forçosament.

Si els bascos—ni cal dir-ho—es proposen donar-li un excepcional prestigi, ja que tindrà per escenari les rutes de la Bascònia integral, lliure de divisions quimèriques i de fronteres absurdes; que es disposen gràcies a l'esforç del col·lega "Excelsior", a recórrer triomfalment les tres etapes en què s'ha dividit aquest formós país eúskar, des de Bilbao a Pamplona i des de Pamplona a Donostia, relligant en l'esperit aquella unitat indestructible quan es tracta de pobles forts com és el de Bascònia, no és menor la transcendència que es presten a donar-li els millors corredors de la Península que, com el muntanyès Otero, l'asturià

*A tots els que
s'interessen pel*

OPEL 4 H.P.

*els assabentem haver
rebut una nova partida de
100 cotxes en tots els
tipus de carrosseria*

Agents:

Unión Comercial Española, S. A.

Bruch, 166 — BARCELONA

Rojo, Llorenç de Castelló, etc., han tramès llur adhesió immediata.

També, a jutjar per les impressions rebudes, a la carrera han promès llur col·laboració valuosos elements estrangers que, com la marca "Alcyon",

ha inscrit set dels seus corredors de més empena, entre els quals hi ha Nicolau Frantz, Feliu Sellier, René Vernsandel, els germans Debaets, etcètera.

Tot coincideix en fer creure que la II Volta al País Basc serà d'una importància excepcional i és perquè com molt bé ha dit el nostre col·lega organitzador, la carrera pertany a tot el país basc, ja que tots ells, amb llur esforç i llur entusiasme, fan factible la seva realització.

Repetim l'enhorabona i la felicitació per l'èxit que des d'ara augurem als organitzadors.

Magnetos **Bosch** Bugies

A VILASSAR DE MAR

Amb un èxit inesperat va fer-se a Vilassar, el dia de Sant Jaume, la cursa ciclista "Copa Homs".

Hi prengueren part vint corredors, i els guanyadors foren:

- 1.—Joan Sureda, 30 minuts. Guanyador de la "Copa Homs".
- 2.—Andreu Domènech, 30' 5".
- 3.—Vicents Del Campo, 32'.
- 4.—Celestí Tarrida, 35'.
- 5.—Jaume Cortat, 36'.

El recorregut era de 16 quilòmetres, comprès entre Vilassar, Mataró, Argentona i Vilassar.

Cal fer notar que l'arribat en segon lloc era Domènech, que només té catorze anys.

AL VENDRELL

La Copa Chevrolet

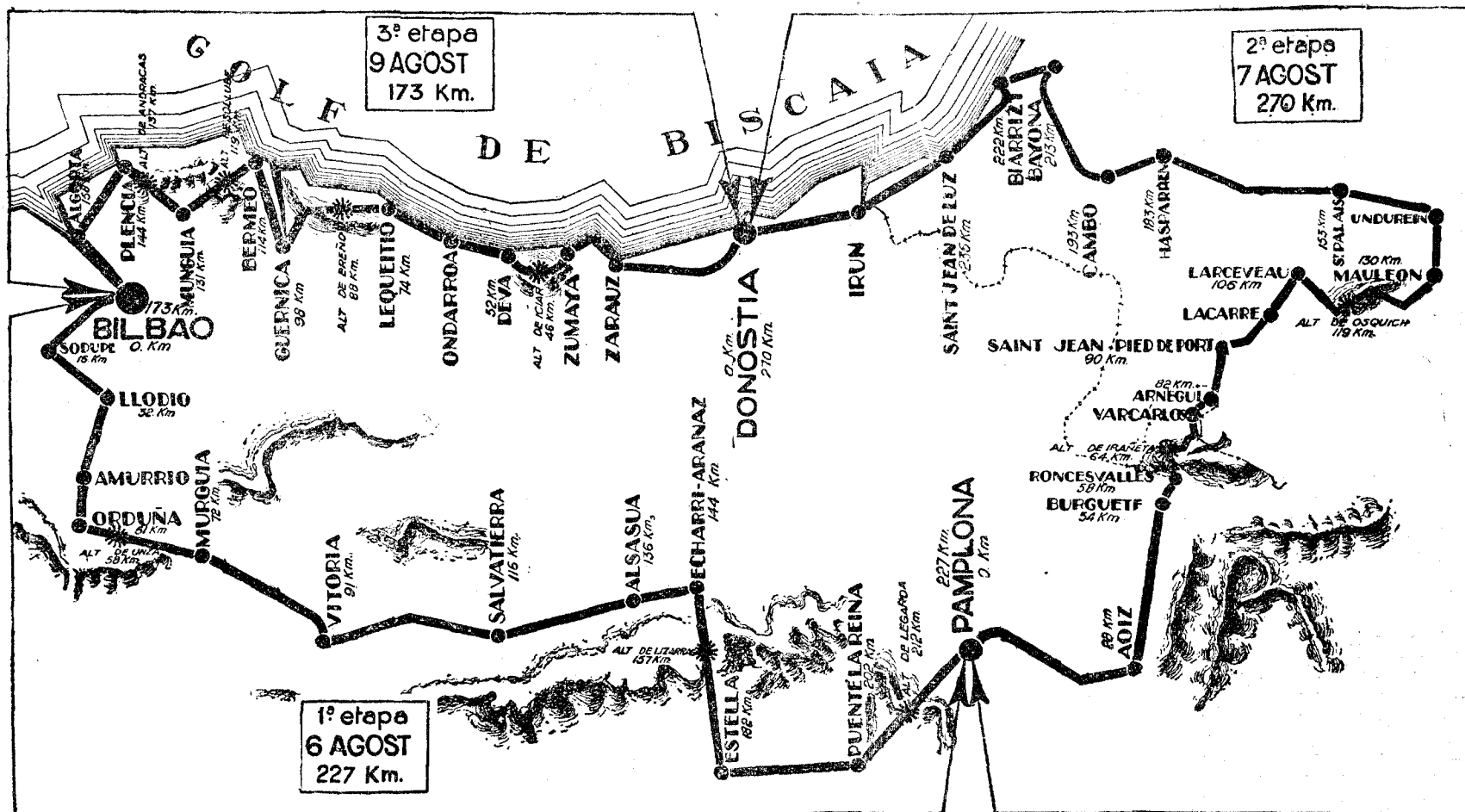
El Club d'Esports del Vendrell portà a terme aquesta cursa dissabte passat, en el trajecte Vendrell, Llorens, Banyeres, Arbós, Vendrell cobert quatre vegades, ço que fa 82 quilòmetres.

Sortiren 58 corredors, formant un escamot atapeït les primeres voltes. A la quarta, Cebrià Ferré prengué resoltament la delantera.

L'arribada es féu en aquest ordre:

- 1.—Cebrià Farré, 2 hores 39 minuts.
- 2.—Guinovart, 2 h. 40' (neófit).
- 3.—Mirabent, 2 h. 40' 1/5.
- 4.—Barbé; 5.—Manyé (neófit); 6.—Costa; 7.—Vilanova; 8.—Solé (neófit); 9.—Proces; 10.—Sans; 11.—Falcells; 12.—Aragall; 13.—Fontanals.

La copa Yacco fou per a l'equip del Club d'Esports del Vendrell.

El recorregut de la IIª volta al País Basc

MOTORISME

El XXe Gran Premi de França

Ascari mort en plena cursa, estant col·locat en primer lloc. - L'equip Alfa Romeo es retira en senyal de dol. - El guanyador, Benoist sobre Delage, ha cobert els 1000 Km. a 112.220 Km. per hora.

Les proves de velocitat han despertat sempre més interès que les de turisme. Aquestes darreres estan plenes d'ensenyaments, però al capdavant és una petita minoria la que s'hi interessa. La gran massa del públic només cerca, en les curses, aquelles condicions espectaculars i emotives que gairebé únicament li poden proporcionar les proves de velocitat pura.

El que acabem de dir, palesat una vegada més en la Gran Setmana de l'Automòbil Club de França, va lligat amb tota una sèrie de consideracions que cal tenir en compte per assegurar els mitjans de vida d'un autòdrom, la construcció i entreteniment del qual costa grans sumes. L'exposició detallada de tot això ens portaria lluny de l'objecte d'aquesta ressenya; si ens vaga, potser ens dedicarem algun dia a comentar-ho, ja que per a nosaltres és d'actualitat, estant com estem a la vetlla de ressuscitar la pista de Terra-mar.

A més a més de l'interès que, com dèiem, desvetlla tota cursa, en la de diumenge passat s'hi presentaven, gairebé en totalitat, el bo i millor del que es fabrica a Europa quant a cotxes de cubicació reglamentària.

Recents encara els resultats del Gran Premi d'Europa, assolits sense una lluita massa severa, la cursa de Montlhéry posava front a front Alfa Romeo i Delage, els rivals de la temporada. Sunbeam la marca anglesa que tantes vegades ha ocupat el primer lloc, i Bugatti, que també compta al seu favor remarcables victòries.

Els cotxes inscrits

Alfa Romeo hi portava els cotxes equipats amb motor de vuit cilindres, d'una cubicació exacta de 1989 c. c., amb dues vàlvules per cilindre comandades per dos arbres de varetes, magneto Bosch carburador Memini, turbo-compressor a dues velocitats, taxa de compressió: 7, frens a les quatre rodes sense servo-frens.

El motor dels Bugatti era un 8 cilindres, de 1989 c. c. de cilindrada, amb tres vàlvules per cilindre (dues d'admissió i una d'escapament) comandades per balancins i un sol arbre de varetes, magneto Bosch, carburador Solex, frens a les quatre rodes sense servo-frens, lubricació centrífuga sota pressió, res de dispositiu sobrealimentador.

Delage tenia els cotxes equipats amb motor de 12 cilindres en V, d'una cubicació de 1984 c. c., vàlvules amb dos arbres de varetes, 2 magnetos Bosch, 2 carburadors Zenith, sobrealimentació amb dos carburadors centrífugs, taxa de compressió: 7, engrassament per tres bombes d'engranatge, frens a les quatre rodes amb servo-frens.

Característiques dels Sunbeam: motor de sis cilindres, cubicació 1988 c. c., dues vàlvules per cilindre comandades per dos arbres de varetes, magneto Bosch, carburador Solex, turbo-compressor Roots, taxa de compressió: 7, lubricació a pressió per dues bombes, frens a les quatre rodes sense servo-frens.

Hi havia inscrit també un cotxe Mathis, però per no estar llistat a temps, dies abans ja es féu públic que no correria.

Es veurà en la llista dels sortits, que els acostumats defensors de cada marca, tots ells prou coneguts pels que segueixen el moviment de curses d'automòbils—i això ens estalvia de fer llur història—es presentaven al Gran Premi.

La sortida

A quarts de vuit del matí de diumenge s'arreglaren els cotxes següents:

Sunbeam I (Segrave); Alfa Romeo I (Ascari); Bugatti I (Constantini); Delage I (Albert Divo); Sunbeam II (Giulio Masetti); Alfa Romeo II (Campari); Bugatti II (Pierre de Vizcaya); Delage II (Robert Benoist); III (Conelli); Alfa Romeo III (Brilli-Peri); Bugatti III (Jules Goux); Delage IV (Louis Wagner); Bugatti V (Foresti).

No es presenten, doncs, Fernand (nom de curses de Ferran de Vizcaya), que havia de pilotar un Bugatti; Torchy de Delage i Eldridge, que tenia al seu

càrrec el Parry Thomas d'aquest cèlebre "pistard".

Els cotxes francesos estan pintats de blau, blau fosc el Delage i blau cel els Bugatti, els Alfa de roig i els Sunbeam de verd.

La cursa s'ha de desenrotllar damunt una meitat de l'anell de ciment de la pista de Linas-Montlhéry (1.250 metres), i la pista carretera que hi està enllaçada, accidentada, amb viratges aguts, pujades i baixades i llargues rectes; el seu desenrotllament és de 11 km. 250 m., que, sumats al tros de pista, donen al circuit una extensió total de 12 km. 500 m. Els cotxes han de donar-li 80 voltes, ço és, la cursa es fa en 1.000 quilòmetres.

A les vuit en punt s'abaixa la bandera de l'estat, i arrenquen els cotxes, precedits de Boillot, el vencedor del Gran Premi de Turisme, que porta el cotxe pilot.

Començament

A la primera volta, Ascari va al davant, Divo el segueix a vuit segons de diferència, i vénen després per aquest ordre: Masetti Wagner, Campari, Segrave, Brilli-Peri, Benoist, Conelli, tots molt junts. La velocitat mitjana d'aquesta primera volta ha estat de 122 km. 282 m. per hora.

A la segona volta Ascari ha pres més avantatge encara; Campari ha assolit col·locar-se tercer. Els dos Vizcaya, Goux i Constantini s'han endarrerit.

A la volta 20, Ascari segueix al davant. Ha fet els 250 quilòmetres en 2 h. 1' 14". El segon és Benoist, amb 3' 40" de diferència.

Poc després arriba a les tribunes la nova que Campari ha volcat, però tot seguit se'l veu passar. El que ha bolcat és Ascari.

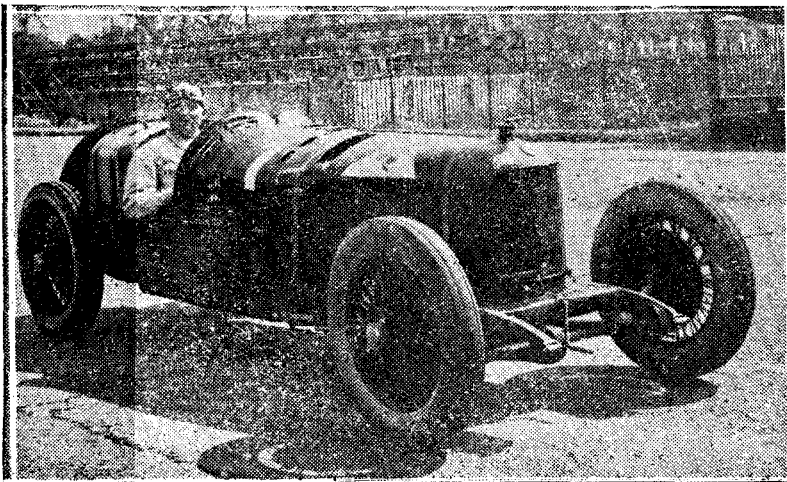
La mort d'Ascari

En deixar la pista de l'autòdrom per agafar el circuit carretera, hi ha un tros recte en el qual els cotxes atenyen la màxima velocitat. Aquesta recta acaba davant el castell de Saint-Eutrope, on hi ha una lleugera corba.

Portant una velocitat d'uns 200 quilòmetres per hora, Ascari ha pres massa curi el viratge d'aquella lleugera corba, i topa amb les baranes; el cotxe dóna unes quantes tamborelles per la carretera abans que el conductor sigui projectat del seient. Portat a l'ambulància, el metge de servei comprova l'arrencament de la cama dreta, múltiples fractures al braç i ferides al cap i a tot el cos.

S'ha procedit tot seguit a l'amputació de la cama; després de l'operació no ha recobrat el coneixement, i ha mort mentre l'ambulància el duia cap al camp dels cotxes italians.

Ascari tenia 36 anys; començà corrent d'amateur, fins que en començar la casa Alfa Romeo a dedicar-se a les curses, el eridà i el nomenà cap de l'equip de conductors. En el G. P. T. de l'any passat, a Lió, una pane en l'última volta li llevà a victòria que tenia assegurada. Però prou prengué la revenja a Monza, i el mes passat a Spa, on assolí el campionat d'Europa.

En senyal de dol, la casa Alfa Romeo ha fet retirar els altres dos cotxes que encara seguien en cursa.

A les 40 voltes

Després del ravituallament, Divo és reemplaçat per Benoist. L'ordre dels corredors és, llavors: Benoist, Masetti, Wagner, Goux, Constantini, Fernand, Foresti i Pierre de Vizcaya. Segrave ha abandonat a la posta 31.

La lluita se circumscriu als dos primers, els quals durant moltes voltes tenen els altres distanciat. Al cap de 60 voltes Wagner accelera la seva marxa i es col·loca, a la volta 65, a poc més d'un minut de Masetti. Constantini també lluita pel segon lloc, però perd alguns segons en el ravituallament, i la seva diferència amb Masetti és de 3'18". El dia abans ha plogut i la pista està mullada, la qual cosa, però, sembla no espantar gens els corredors.

Les darreres voltes

Wagner accelera cada vegada més; a la volta 76 ja només està a dotze segons de Masetti, i a la volta següent Wagner passa per les tribunes en segon lloc, amb un avenç d'un centenar de metres sobre Masetti, el qual perd encara el tercer lloc, perquè s'ha d'aturar al seu bok, i Constantini, que volta amb regularitat cronomètrica, es posa al tercer lloc, però no li dura gaire, car Masetti el passa abans d'acabar la cursa.

Benoist acaba els seus 1.000 quilòmetres enmig d'una gran ovació. Mentre va cap a la tribuna oficial, arriba Wagner, que també és aplaudit pel públic com a segon i per la seva qualitat de fer ja 22 anys que és corredor. Hom reclama també la presència de Divo, que ha deixat en mans de Benoist el volant del cotxe guanyador.

Benoist, Wagner i Masetti engeguen els cotxes per donar una volta d'honor i en passar pel lloc de l'accident d'Ascari hi deixen sengles rams de flors.

Al cap de poca estona, Pierre de Vizcaya i Foresti, que encara seguien en cursa, acaben. Total, vuit classificats entre catorze sortits.

La classificació

1. Benoist (Delage): 8 h. 54'41" 1/5 (velocitat mitjana 112 km. 220 per hora).
2. Wagner (Delage): 9 h. 2'27" 2/5.
3. Masetti (Sunbeam): 9 h. 6'15" 1/5.
4. Constantini (Bugatti): 9 h. 7'38" 2/5.
5. Goux (Bugatti).
6. Fernand de Vizcaya (Bugatti).
7. Pierre de Vizcaya (Bugatti).
8. Foresti (Bugatti).

Al marge

El desgraciat accident d'Ascari i la consegüent retirada de l'equip Alfa Romeo, ha restat a la cursa de diumenge un dels més bells atractius. Es clar que restaven encara Delage Sunbeam i Bugatti, però les recents victòries d'Alfa feien preveure una lluita més aferrissada encara per als primers llocs.

Es sempre exposat fer pronòstics en curses tan llargues com aquesta del Gran Premi, on els incidents, per petits que siguin, porten una pèrdua de temps que, a les velocitats que avui s'aconsegueixen, no és recuperable.

El circuit de Montlhéry, molt espectacular no és pas gaire dur per al motor; els que han de treballar de valent són el conductor, el xassis i els pneumàtics.

En una cursa de 1.000 quilòmetres, damunt un recorregut accidentat, influeix molt la manejabilitat del cotxe. En aquest punt, els Bugatti són els més avantatjats, ja que els altres constructors no es pre-

ANTONI ASCARI

Campió d'Europa, mort en plena cursa al Gran Premi de França 1925

GRAN PREMI DE FRANÇA

La Societat Anónima Espanyola, Ing. Nicola Romeo i C.^{ia} rendeix un darrer tribut d'admiració al seu famós pilot Ascari, que a la volta 23 marxant primer absolut amb cinc minuts d'aventatge sobre tots els altres, morí gloriosament per una fatal desgràcia. A la volta 40 i conegut l'accident, els directors de l'equip **Alfa-Romeo** ordenaren de retirar-se a Campari que anava primer absolut i a Brilli Peri, en senyal de dol.

El Director Gerent,
R. Andrés G. i Fabià

ocupen pas gaire de la suspensió. Però és que Bugatti ven als clients els cotxes de cursa que fabrica, cosa que no fa cap més casa amb els seus tipus especials, i això l'obliga a procurar-los condicions de comoditat i de manejabilitat. Per aquesta raó mateixa els Bugatti estan mancats de compressor, la qual cosa s'ha demostrat ésser un handicap, encara que la cursa sigui llarga.

Que, al capdavant, no hi ha una superioritat aclaparadora d'uns vehicles sobre d'altres, i que a més a més s'ha lluitat de ferm per als primers llocs, es veu en l'escassa diferència de temps que es porten entre ells els primers arribats.

BOXA

Comentari de la setmana

Salvem als organitzadors.—Els acords de la Federació.—Els matchs que podrien fer-se.—Martínez i Abdel-el-Kebir cap a Cuba

Amb el títol "Salvem els organitzadors", la revista tècnica francesa "La Boxe et les Boxeurs" ha obert una enquesta a fi i efecte de cercar els remeis adequats als continuats fracassos financers que experimenten des de fa una temporada tots els que es dediquen a organitzar reunions pugilístiques. Això resulta en evident perjudici de la boxa, ja que tard o d'hora es donarà el cas que no hi haurà qui organitzi i els boxadors professionals hauran de cercar un altre ofici.

Com a un dels factors que més han contribuït als recents fracassos s'assenyalen les excessives pretensions dels boxadors, o, millor, dels seus managers, que s'entossudeixen a exigir per als seus "poulains" bosses exagerades, fixant-se en què algun organitzador eventual, desconegedor del negoci, ha ofert una sola vegada quantitats que no podien pagar-se, fracassant ja en la primera reunió organitzada. Dissortadament això que ha estat una excepció, baldament haver-se repetit diverses vegades, els managers volen que sigui llei, sense mirar que acabaran per matar la gallina dels ous d'or.

Com a solució hom proposa que el boxadors cobrin un percentatge, ja que aquesta és l'única manera que percebin un guany proporcionat a la vàlua que els concedeix el públic. Referent a la distribució d'aquest percentatge hi ha diversos parers, els quals reflectirem en un dels pròxims números. De totes maneres tothom es mostra inclinat a què l'organitzador subsisteixi, ja que hom considera sota diversos aspectes les seves funcions necessàries.

Quelcom semblant al que passa a França passa avui entre nosaltres. La temporada passada ha estat magríssima per als organitzadors, i d'això prové el marasme actual. És cert que alguns boxadors han guanyat diners durant la temporada, però la majoria ha sortit molt rarament i no ha fet ni per a les seves despeses de mantenir-se en forma. Hem d'esperar ara que surti un que no sabent de què va ofereixi bosses desproporcionades i fracassi al primer intent? Creiem que seria millor que, arribant managers i organitzadors a un acord, hom conjugués un pla a base d'una sèrie de reunions a dies fixes. Molt malament hauria d'anar la cosa perquè fent-ho així el públic no correspondria als esforços de tots,

Tornant al tema inicial d'aquest article, prometem tenir al corrent el lector de les conseqüències pràctiques que puguin deduir-se de l'enquesta esmentada.

La Federació Catalana de Boxa ha acordat en una de les seves darreres reunions establir una fitxa mèdica per a tots els seus boxadors afiliats. No podem menys de felicitar la Federació per aquest determini que considerem de necessitat imprescindible. Recordant, però, que altres vegades han estat presos acords semblants i no s'han complert, restem a l'expectativa fins a veure el que es faci.

Dissortadament encara els nostres boxadors professionals o amateurs surten a boxar les més de les vegades sense que ningú no hagi reconegut si estan o no en condicions, el pes dels boxadors roman molt sovint un misteri per al públic i és freqüent veure boxar dos homes en un ring sense la "coquille" protectora.

Molt celebràriem que la Federació, mostrant-se enèrgica en les seves resolucions, exigís el previ pesatge i reconeixement mèdic dels boxadors abans del combat, intercedint de combatre aquells que no estiguin en condicions i també si la diferència entre els dos pesos fos superior al que separa les categories de pes respectives dels interessats. Mentre continuï l'actual estat de coses s'estarà exposat a què ocorri algun accident desgraciat, i aleshores potser serà tard per posar-hi remei.

Tret de la marxa d'alguns boxadors catalans cap a València, on celebraran alguns combats, la setmana passada ha estat gairebé absolutament de descans per als nostres boxadors. No obstant hi ha diversos combats que podrien organitzar-se i que el públic espera amb interès. Entre ells hom espera l'encontre Gironès-Ciclone, que no sabem si arribarà a organitzar-se mai, amb veritable expectació. En defecte d'aquest també fóra interessant el match Vallespin-Gironès, per dues vegades ajornat, i creiem que també fraparia un match Gironès-Natali, puix després de la seva desfeta a mans de Ciclone hem anat llegint a la premsa francesa com Natali ha fet bonics combats a França, la qual cosa demostra que potser no seria cosa fàcil ni per al mateix Ciclone obtenir un resultat per l'estil del d'abans. La repetició del match Ciclone-Paul Gay fóra també ben rebuda. En canvi no creiem que Canizares, llarg temps allunyat del ring, pugui forni, davant dels tres esmentats boxadors catalans, una bona performance.

Fora de Ciclone i Gironès, Alís i Martínez poden proporcionar als organitzadors bones entrades, depenent el possible èxit que amb ells pugui obtenir-se de què pugin al ring en forma.

Hi ha qui creu que oposant Martínez a Alverel seria exposar el primer a perdre molt per

Per als corresponsals literaris

Procedint a l'organització del servei de corresponsals en les comarques catalanes, ens interessa tenir la fotografia i adreça de cada un d'ells, per tal d'estendre el carnet acreditant llur condició de corresponsals informant de L'ESPORT CATALÀ

guanyar poc; nosaltres pensem que aquest criteri és equivocat; Alverel és vencedor de Paul Fritch, challenger del campionat d'Europa, i qui el venci pot considerar-se com l'home més pròxim a Vinez. Un match Martínez-Paul Fritch representaria un gran esdeveniment, però potser ara seria més convenient per a Martínez un home de menys categoria, com per exemple Germain, el campió de Bèlgica, damunt el qual compta ja amb una victòria i que recentment, davant Leukemans, vençut també per Martínez, ha fet una bella performance.

D'Alís s'ha dit que hom volia oposar-lo altra vegada a Piet Hobin, la qual cosa creiem tantmateix un encert i potser representaria un èxit de taquilla.

Manuel González, Tomàs Tomàs, Vitrià, Mesures, Jiménez, Ferran, Murall, Blasco, Bartos, els Aracil i altres que en aquests moments no recordem poden oferir als organitzadors la base per a interessants encontres, i àdhuc formar amb algun dels esmentats el match "clou" d'alguna vetllada.

El mal és que ara a l'estiu hom no compti amb locals apropiats.

Escrites les precedents ratlles ens assabentem que Martínez ha marxat cap a Cuba. L'acompanya el que fins ara havia estat el seu "sparring-partner" Abdel-el-Kebir. La marxa d'aquests dos boxadors, baldament hagi estat un xic... precipitada, no ens ha sorprès per tal com ja fa temps que llegíem a la premsa cubana que Martínez i Abd-el-Kebir eren esperats a l'Havana. Es veu que els èxits esportius i pecuniaris de Jim Moran els han fet denteta. Hom creu que Mr. Bertys, el manager del darrer, no és estrany al... complet.

C.

HIPISME

Les pròximes reunions

Tenim curses d'estiu. El que comença amb rumors i confidències dels que es creien assabentats, anà prenent forma, i, per fi, és ja segur que dintre pocs dies veurem altra vegada els pur-sangs corrent pel nostre "turf".

S'han assenyalat ja les dates, i els aficionats es preparen a gaudir de quatre reunions que prometen ésser el millor que hom hagi vist a casa nostra. Però àdhuc els més "enragés", no poden amagar una certa angúnia, naturalíssima per cert, respecte a l'èxit que pot acompanyar aquesta curta temporada. Nosaltres creiem que la cosa anirà força bé. Si en circumstàncies normals s'haguessin organitzat a Barcelona unes curses d'estiu, de cap manera haurien pogut recedir. Però aquest any, que l'obligada abstenció dels "cavallets" dels Casinos sembla impedir resoltament la dels companys, bon xic més grans, i motiva un forçat "farniente" del nostre considerable lot de turfistes, managers, entrenadors, book-makers, etc., trobem que l'èxit no pot menys d'acompanyar el gest de la Societat de Carreres. L'Hipòdrom de Can Tunis servirà, doncs, de pista d'assaig a les millors "vedettes" hipiques peninsulars. No volem dir que les vinentes curses puguin assolir el mateix esplendor i brillantesa que acostuma acompanyar les festes hipiques. La representació del gran món que és la que això proporciona, hi fallarà en gran part. Mes si bé per a aquests la reunió esportiva no constitueix un gran programa, el públic aficionat s'hi mostra encisat. Tots els inconvenients de les curses que ordinàriament se celebren a Barcelona desapareixeran. Quasi totes les proves, les prometenques d'inscripcions així ho fan esperar, seran disputades per un bon nombre de genets amb no massa comparseria. Això vol dir lluita interessant i completa desaparició de parers que, com és natural, farà pujar les apostes...

Podem avançar que a més de la inscripció ja descomptada de les millors quadres catalanes, actualment gens despreciables, són ja segures tres de les millors espanyoles: el comte de la Cimera, el marquès d'Amboage i el baró de Velasco. Dels dos primers coneixem "Ilusión", "Doña Ignacia" i "Miss White", que sense ésser els asos de llurs quadres es feren els amos de l'Hipòdrom en la temporada fa poc finida. Del baró de Velasco sols hem de dir que té en els seus

"boxs" el guanyador del Gran Premi de Madrid, del Gran Premi dels Tres Anys i del Gran Premi Nacional. Cal quecom més. No solament són aquests els que es preparen, sinó que ens consta que altres quadres estrangers volen venir a visitar-nos. Potser en Lieux Ben bé el recordaran els nostres turfistes. Quant a Montes també veurem d'allò millor. V. Díez, l'as dels jockeys espanyols, sembla que vindrà, i d'altres de primera qualitat. La cosa no pot anar millor.

Sols eng manca demanar que tothom procuri adonar-se del sacrifici de la Societat **Cristye**

ATLETISME

ELS CAMPIONATS PENINSULARS DE 1925

Son batuts diversos records :: Triomf de l'equip de Biscaia per 42 punts contra 34 assolit per Catalunya

Hem rebut amb un retard extraordinari la informació del nostre enviat especial senyor Meléndez; a més el telegrama ve tan confós que ens és impossible confrontar l'exactitud de les dades.

Heu's ací els resultats assolits als finals de cada prova:

110 METRES TANQUES

- 1.—Artlach (Biscaia), 17" 2/5.
- 2.—Peña (Biscaia), 17" 3/5.
- 3.—Roca (Catalunya), desqualificat per haver fet caure tres tanques.

SALTS D'ALTURA

- 1.—Irigoyen (Biscaia), 1 m. 81. (Record d'Espanya batut.)
- 2.—Yermo (Biscaia), 1 m. 70.
- 3.—Olivella (Catalunya), 1 m. 60.

MARTELL

- 1.—Llorens (Catalunya), 33 m. 48 (record de Catalunya batut.)
- 2.—García Doctor (Castella), 30 m.
- 3.—Clemente (Castella).

100 METRES

- 1.—Ordóñez (Guipúscoa), 11" 1/5.
- 2.—Junquera (Catalunya), a 1 metre.
- 3.—Lorente (Biscaia).

10,000 METRES

- 1.—Palma (Biscaia), 33' 16".
- 2.—Arbúf (Catalunya), 33' 20".
- 3.—Bellmunt (Catalunya).

JAVELINA

- 1.—Bru (Catalunya), 47 m. 46.
- 2.—Juanin (Biscaia), 47 m. 45.
- 3.—Santamarina (Biscaia).

400 METRES TANQUES

- 1.—Peña (Biscaia), 1' 1' 4/5.
- 2.—Mateu (Catalunya), 1' 2' 1/5.
- 3.—Aguirre (Biscaia).

SALT DE LLARGADA

- 1.—Artlach (Biscaia), 6 m. 48.
- 2.—Irigoyen (Biscaia), 6 m. 06.
- 3.—Clemente (Castella).

PES

- 1.—Izaguirre (Guipúscoa), 11 m. 16.
- 2.—Martino (Castella), 10 m. 91.
- 3.—Llorens (Catalunya).

5,000 METRES

- 1.—Palau (Catalunya), 15' 59" 3/5.
- 2.—Velasco, 16' 16" 4/5.
- 3.—Arbúf (Catalunya).

400 METRES

- 1.—Larraibeiti (Biscaia), 54" 1/5.
- 2.—Careaga (Biscaia), 54" 2/5.
- 3.—Leyra (Castella).

300 METRES

- 1.—Miquel (Catalunya), 2' 4" 2/5. (Record de Catalunya batut.)
- 2.—Palau (Catalunya).
- 3.—Muguerza (Guipúscoa).

200 METRES

- 1.—Ordóñez (Guipúscoa) 22" 1/5. (Record d'Espanya batut.)
- 2.—Junqueras (Catalunya), 24" 3/10.
- 3.—Clemente (Castella), 24" 3/5.
- 4.—López Bosch (Castella).

DISC

- 1.—Izaguirre (Guipúscoa), 34 m. 70.
- 2.—Elausteguiotila (Biscaia), 33 m. 70.
- 3.—García Doctor (Castella), 33 m. 11.

1,500 METRES

- 1.—Palau (Catalunya), 4' 15" 4/5.
- 2.—Palma (Biscaia), 4' 16" 4/5.
- 3.—Miquel (Catalunya), 4' 18".
- 4.—Muguerza (Guipúscoa), 4' 25" 2/5.

TRIPLE SALT

- 1.—Robles (Castella), 12 m. 71.
- 2.—Yerma (Biscaia).
- 3.—Artlach (Biscaia).

RELLEUS DE 4×100 METRES

- 1.—Guipúscoa 46" 1/5.
- 2.—Catalunya.
- 3.—Biscaia.

RELLEUS DE 4×400 METRES

- 1.—Biscaia 3' 40" 1/5. (Record d'Espanya batut.)
 - 2.—Guipúscoa, 3' 46" 3/10.
 - 3.—Castella, 3' 47".
 - 4.—Catalunya, 3' 47".
- Els equips eren formats de la següent manera:
Catalunya: Barberà, Anfruns, Mateu i García.
Castella: Lacerda, Clemente, Adarraga i Leyra.
Guipúscoa: Alcorta, Tell, Larrañaga i Muguerza.
Biscaia: Peña, Elaldi, Aguirre i Larrañaga.

Es gran el nombre de clients

STUDEBAKER

que tornen a comprar cotxes d'aquesta marca, quant necessiten un automòbil nou.

Només un comprador satisfet es decideix a adquirir el mateix producte dues vegades. Els clients

STUDEBAKER

que han experimentat els seus admirables avantatges, sense vacil·lacions compren un altre

STUDEBAKER

Investigueu les raons d'aquesta remarcada preferència.

Representació general per a Espanya:

Stevenson, Romagosa y C.^{ia}

València, 295

Saló de vendes: **I. PONS**

Passeig de Gràcia, 54

BARCELONA

Hom pot deduir que els Biscaia han obtingut un net i indiscutible triomf en els campionats d'enguany. La puntuació els és netament favorable, obtenint 42 punts contra 34 de Catalunya.

Es cert que els catalans han estat dissortats en obstacles i relleus, com també la indisposició de Miquel en els 1,500 metres els ha privat d'una millor puntuació.

Cal fer esment de l'estupenda forma mostrada per Ordóñez i també la d'Irigoyen. En els nostres han excel·lit Palau i Junqueras. De totes maneres el triomf de l'equip de Biscaia ha estat enorme i degut, indiscutiblement, a la seva formosa preparació. L'organització no ha passat de regular i el públic era escàs.

El «Grup de Dalt», en la primera cursa que organitza, assoleix un gran èxit

Diumenge aquest Grup va celebrar la seva primera cursa per a juniors i neòfits, obtenint un èxit ben falaguer, ja que el públic que assistí a presenciar-la fou nombrosíssim.

Foren 75 els inscrits, dels quals prengueren la sortida 57, classificant-se'n 39.

La classificació dels cinc primers llocs l'obtingueren els atletes següents:

- 1.—Sans (6'200 km.), en 20 m. 51 s.
- 2.—Sabanicos, de la U. E. de Sans, 21 m. 56 s.
- 3.—Antoni Madrid, del Tagamanent.
- 4.—Vicents Planelles, independent.
- 5.—Enric Domínguez, independent.

La classificació per equips correspon:

- 1.—Tagamanent, 18 punts.
- 2.—U. E. de Sans, 30 punts.
- 3.—Grup de Dalt, 46 punts.

Cal remarcar la bona prova d'En Sans, el qual, de bell antuvi va prendre la davantera, acabant la cursa amb uns 200 metres d'avantatge sobre el segon.

Dels resultats d'aquesta cursa poden sentir-se'n altament satisfets els atletes, com de la bona organització de la mateixa i de l'èxit obtingut, han de servir-ne grat record la Junta del Grup de Dalt i tots els que sentin un ver amor a l'atletisme.

R E M

Diumenge que vé se celebraran els Campionats peninsulars en "outriggers"

Sota l'organització tècnica del Club de Mar es corran diumenge vinent els Campionats Peninsulars de rem en outriggers. L'interès d'aquestes proves podríem dir que no desdii en grisor del que ha rodejat totes les d'aquesta temporada. En l'única regata en què hi haurà competició hom dona per segur el triomf dels "defenders" del Club Marítim; solament l'equip del Tarragona creiem que és el que pot disputar-los aquest honor amb la participació dels campions de Catalunya en iols, però precisament aquest darrer èxit dels tarragonins és el que ens priva de no veure en ells els segurs vencedors de la prova de diumenge. No obstant, en ells hi ha prou facultats per poder-ho ésser, però hauran pogut adaptar-se prou bé en la boga d'outrigger en un traspàs tan ràpid del iol on obtingueren tan assenyalat triomf, sens dubte fruit d'un seriós entrenament? Aquesta és la sola incongruïta dels campionats peninsulars d'enguany. La victòria dels tarragonins vindria a demostrar-nos que és un equip compost per remers de tradició, aptes per a ràpides adaptacions, i per tant, per esdevenir un veritable equip de classe. Quant a l'equip del Club de Mar sols hem de repetir,—essent com és el mateix— el que en diguérem en ressenyar els Campionats de Catalunya: que no és un equip de la categoria adequada per a aquests torneigs.

Les altres regates que integren el programa no ofereixen cap interès, per no haver-hi contrincant. Al Club Marítim, únicament el voluntari "skiffman" Verdugo, del Club Marítim, comptarà amb el concurs de la participació d'En Vila (R.) del Club de Mar, però l'enorme handicap, que li representa el córrer amb un bot vell és segur que anullarà tota la seva actuació, per brillant que aquesta resultés.

L'ordre d'aquestes proves i les inscripcions rebudes és com segueix:

A les 6'10 de la tarda. — Regata d'outriggers a quatre "Bonet", del Club Nàutic de Tarragona, per Siegenthaler, Dalmau, Alasà, Galofré, timoner Pinet.

"Doris", del Club Marítim de Barcelona, per Giral, Canals, Morales, Berenguer, timoner Martínez.

"Jaume", del Club de Mar per Galofré, germans Glu, Rodés, timoner Arborea.

REGATA D'"SKIFF"

"Guifré", del Club Marítim de Barcelona, per Berdugo.

"Sol", del Club de Mar, per Vila (R.).

REGATA D'OUTRIGGERS A DOS

"11 de setembre", del Club Marítim de Barcelona, per Arruga, Estop, timoner Anglada.

"Hanley", del Club Marítim de Barcelona, per Millet, Otin, timoner Magarola.

REGATA D'OUTRIGGERS A VUIT

"Lucita", del Club Marítim de Barcelona, per Omedes, Coll, Giral, Canadell, Morales, Canals, Berenguer, Massana, timoner Martínez.

Coincidint amb la celebració dels Campionats Peninsulars tindrà lloc l'assemblea reglamentària de la Federació Espanyola de Societats de Rem en la qual, ultra els assumpte d'ordre estatuari, hom discutirà la participació en els Campionats d'Europa d'enguany que tindran lloc a Praga, i així mateix si les proves de diumenge serviran, en tal cas, d'eliminària.